

Grafit, a vakvezető kutya blogja 27. rész [#grafitblog](#)

Kedves Olvasóim!

Engedjétek meg nekem, hogy megosszam veletek Bogi svédországi kalandjait. Ezt az egyet nagyon irigyeltem tőle, hogy nem én lehettem a helyében! 😞

Történt egyszer réges-régen, amikor én még meg sem születtem, hogy a közös gazdink arra adta a fejét, hogy szerencsét próbál egy másik országban. Tudtátok róla, hogy utálja a nyarat? Azt mondta, hogy csak olyan helyre hajlandó menni, ahol egész évben legalább 10 fokkal hűvösebb van, s nem érti, hogy miért nem született a Tundrán. Őrület, nem? Szerintem az, mert ha meleg van, mi a megoldás? Egy tengerpart, vagy legalább egy úszó medence! 🌴🌊

No, de visszatérve az eredeti történethez, rengeteg helyre jelentkezett, leginkább a skandináv országokba. Egyik helyről aztán pozitív válaszban részesült, s lelevelezték, hogy majd skype-on keresztül fognak beszélgetni, ismerkedni. Gazdink akkor még angolul tanult, hmmm... Bogi szerint abban sokkal több volt a kudarc, mint a siker, no de egyik napon lezajlott a beszélgetés, s fenemód elfogadóak lehettek, mert Bogi szerint drága gazdánk csak makogott összevissza, s mégis azt mondták, hogy várják őket nagy szeretettel. 😊😄

Ezután nagy sürgés-forgás kezdődött, készülődés, Boginak állat útlevel készítése, szervezkedés, majd jött a nagy nap 2012-ben, egy februári napon, mikor is indulniuk kellett volna. Viszont ott volt az a fránya „volna”, hisz a nagy elindulásból nem lett semmi, ugyan is, bár nem tudom leírhatom-e ezt, de azzal a géppel mentek volna, amely társaság akkor rakta le a gépeit végleg a földre, azaz húzták le a rolót finoman fogalmazva... 🚫🚫

Na Bogi arra gondolt, ha már az elindulás is ilyen nehézkes, ugyan mi lesz ebből? 😊 Újabb szervezés, jövés-menés, intézkedés, mire rá egy héttel, egy másik géppel végre felszállhattak egy új, kihívásokkal teli élet reményében bízva. Kalandokból volt elég, Bogi akkor repült életében először, ezért is úgy irigylem őt, nekem soha nem nyílt erre lehetőségem. Bodza azt mondja, hogy ő

bizony még ki fog hisztizni a gazdánktól egy repülőutat valahová. Na én meg jól helyre raktam,hogy hová szálljon ő, szépen dolgozni, előbb a munka, utána a szórakozás!

Bogi mindig azt mondta nekem,hogy „Bezzeg a mai fiatalok, s majd meg fogod látni,ha majd öreg leszel, s ott lesz egy olyan kutya, mint te vagy most nekem, majd a vadászmezőkről nézlek ám,hogy te hogy bírod a gyűrődést!” Akkor csak nevettem rajta, ma már pontosan értem,hogy mire célzott, rettenetesen sok probléma van a mai fiatalokkal, Bodza élő példa erre, de erről majd a későbbi részekben fogok mesélni,hogy amióta itt lebzsel, tíz évet öregedtem miatta! 😊

No, de visszakanyarodva Bogihoz, örületesen jó lehet a repülés, ezt még a gazdánk is imádja, szerinte a legjobb a fel-és leszállás, meg a turbulencia, amitől a többi embert kirázza a hideg, a gazdánk meg imádja! Érdekes ízlése van meg kell hagyni. Bogi tehát imádta az egész utazást, ott feküdt a gazdánk lábánál, hisz vakvezetőkutyaaként a repülőre is felvihetőek vagyunk, még át is kellett szállniuk Németországban, sőt még Dániából vonatoztak is. Azt mondja, hogy Grafikám ott a körmödnek semmi baja nem lenne, mert nem ennyire meredek a vonatok, mint itt nálunk.

Azt mesélte, hogy nem győzött betelni a látvánnyal, az valami teljesen más! A levegő sokkal frissebb, ropogósabb, de nem érzed azt, hogy hidegebb lenne, mert valahogy más a páratartalom? Nem tudni, de olyan szép és tiszta ott minden! Azt mondta, hogy mikor a vonaton ültek már kezdett éhes lenni, de hiába kereste a morzsát a földön, egy körömnyit sem talált. Ez mondjuk hátrány inkább, mint előny nem? Így érkeztek meg felpakolva táskákkal a városkába, ahol a gazdi mentora várakozott rájuk az állomáson. Nagy hó volt, tisztaság, s csend, s puhaság, ezeket mesélte Bogi, hisz ezekkel tudná leginkább jellemezni Svédországot. ❤️

Bogit, s a gazdánkat első alkalommal elkísérte egy barát, aki két napig velük is maradt, hogy segítse az első lépéseket, úgy mint útvonalak tanulása pl. a parkba, ahol Bogacsról levettek hámot, pórázt, s Ő önfeletten rohangált, s fetrengett a hóban, ami egyszerre volt hűs, és nagyon csodás!

S, hogy mik történtek velük odakinn azalatt az egy év alatt amíg mint önkéntesek élvezték az életet, erről majd egy következő részben mesélek nektek, addig is örüljetek a Napsütésnek! 😊

Vidám napokat kívánok!

Majaligeti Grafit

